

Suçüstü

– Gülşen · 02 Mart 2013

Yalnızlık ne ki aslında? Kendi içine baktığında kendini bıraktığın yerde bulamamak mı yoksa? Dalgalanırken içinde tüm duygular, pırl pırlken güneş gibi heyecanlar, ansızın bulutlu bir güne karışmak mı yoksa?

Savrulurken yorgun bir rüzgarla kuru dallar, ayağının altında tiz bir çıtırtıyla çiğnenirken anılar, gözlerin dalarken gam rengi ufuklara aydınlığı düşlemek mi hasretin bağrında? Gri bir gökyüzünün altında buluşmak hırçın damlalarla, ıslak saçlarında taşıyıp hayal kırıklığı tozlarını, yelken açmak mı rotası belirsiz derin sulara...

Sonra birden göz göze gelmek, o tanıdık yüzle meydanın orta yerinde. Silkeleyip kendini, düzeltip yakarı, elini uzatmak minnetle. Tanıdık bakışlarında bildik bir ışıltı...Beyaz elleri aynı senin gibi uzun ince parmakları ... Kirpiklerinin hareketli kıvrımlarına inat, gözleri hüznü siyahını giymiş üstüne. Tutuşmuş elleri sanki, yanmış, yok olmuş avuç izleri de.

Daha da yakınında şimdi içine düşecekmiş gibi bakışlarının uçurumunda. Sanki düşten çıkıp gelmiş peri misali. Kanlı canlı elleriyle dokunuyor ıslak saçlarına, alıp hayal kırıklıklarını basıyor şeffaf dudaklarına . Gözleri dolu dolu sığ şaşkınlığına üzülmüyor belli, yine de çağırıyor seni ısrarla kimsesiz kıyısına...

Gidemiyorsun, bir adım bile atamıyorsun uzaklara. Tek ihtiyacın 'O' dur aslında. Çaresizliklerin içindeki tek em... Yıllar önce küsmüştün ona... Asırlar önce kilitlemiştin içindeki kör zindanlara... Ne kadar çok özlemişsin oysa. Hem de ondan kaçtığın her bir adımda daha da artan bir coşkuyla...

Birden kararır her yer. Çoğalır yağmur, zaman durur. Birbirinde kilitletir çakmak çakmak gözler. Dizler bükülür, esrar çözülür. O kendinsindir aslında . Sokak aralarına kaçıp ıssız yalnız kaldımlara sığındığın.

Şimdi kağıttan gemilerde barış sunsan seni affeder mi? ... Rüzgardan iki satır mektup salsan dinler mi?... Şiirlerde bastırılması imkansız isyanlar çıkaralım desen gelir mi?... Gelse bile günün birinde tekrar elinin tersiyle ötelemeyeceğini bilebilir mi?

///Nedense önce kırdığımız kalem

Hep kendimizinkidir

Suçumuz ispatlanmamış olsa bile...

Gözlerimizi kapatır

Dudaklarımızı mühürleriz yargısız infazımıza

Sahte deliller suçüstü diye...///